

ARMATA A 2-A

– LA CENTENARUL EXISTENȚEI –

General-maior dr. Petrică-Lucian FOCA

Between 1945 and 1960 the Romanian Armed Forces underwent an ample restructuring process. Its coordinates were imposed from the outside, which led to decreasing the military body in terms of quantity and especially of quality. Its reform, starting in late 1944, was aimed, as the author mentions, at the human resource quantitative aspect. The strength of the military structures that participated in the war was reduced, while a significant number of Soviet large units were stationed in Romania. Following 20 September 1944, the Romanian troops were reduced to 120 000 people. In 1945, the troops belonging to the 9th and 10th Infantry Divisions were also reduced. In 1940, they were part of the 2nd Army, and in the Second World War they fought not only on the Eastern but also on the Western Fronts.

Keywords: *offensive; Great General Staff; tactical exercises; Warsaw Treaty Organisation*

etapa a 2-a: 1939-1945 – premergătoare și pe timpul participării României la cel de al Doilea Război Mondial; etapa a 3-a: 1945-1960 – sovietizarea armatei; etapa a 4-a: 1960-începutul anului 1990 – reorganizarea și funcționarea pe noi baze; etapa a 5-a: 1990-2000 – decomunizarea armatei și reorganizarea acesteia; etapa a 6-a: 2000-2010 – structură de comandament de nivel corp de armată; etapa a 7-a: 2010 până în prezent – funcționarea ca structură de tip divizie.

Organismul militar românesc a fost unul dintre garanții liniștii și păcii poporului român, al spațiului în care acesta s-a format și afirmat. Armata română modernă s-a constituit prin legile lui Alexandru Ioan Cuza, dar procesul evoluției acesteia s-a clarificat în special prin legislația elaborată și aplicată după Războiul de Independență al României din 1877-1878. Una dintre direcțiile urmărite în cadrul acestui proces a fost și constituirea, iar ulterior perfecționarea structurilor de comandament. În acest demers se înscrie și organizarea eșalonului armată, *Armata a 2-a* fiind una dintre structurile de comandament astfel rezultate. Evoluția Armatei a 2-a și, implicit, a comandamentului acesteia, de la înființare și până la structura complexă de azi, a înregistrat mai multe etape distincte de organizare și funcționare, care au o cuprindere în timp de aproape un secol.

Aceste etape pot fi definite astfel: *etapa 1: 1916-1918* – participarea la Primul Război Mondial;

❖ **Etapa 1: 1916-1918 – participarea la Primul Război Mondial**

În conformitate cu Planul de mobilizare pentru anii 1916-1917 și cu prevederile „Ipotezei Z”, din ordinul Comandamentului Suprem, în noaptea de 14/15 august 1916, au fost chemate sub drapel, alături de toate forțele militare române, și cele ale Armatei a 2-a, ce cuprindea, la acea dată, Corpurile 2 și 3 Armată și Brigada 3 Călărași, însumând un număr de 78 de batalioane, 12 escadroane și 71 de baterii. Începe etapa întâi din istoricul acestei brave armate, care cuprinde perioada august 1916 – mai 1918.

Așa cum rezultă din ordinul nr. 40 al Marelui Cartier General, adresat noii structuri ce se înființează și datat „București, 15 august 1916”, „... cu începere din ziua de 18 (optsprezece) august a.c., toate trupele și serviciile prevăzute prin lucrările „Ipotezei Z” vor trece sub ordinele superioare ale Comandamentului Armatei a 2-a al cărui cartier general se va găsi instalat, până la terminarea mobilizării, în localul școlii de geniu și artilerie”.

La comanda Armatei a 2-a a fost numit generalul de divizie Alexandru Averescu, avându-l ca șef de stat major pe generalul de brigadă Constantin Christescu. Armata a 2-a, dispusă central pe frontul de pe Carpați, a participat la operația de acoperire, în fâșia repartizată și, apoi, cu bune rezultate, la ofensiva desfășurată în lunile august-septembrie 1916 pe frontul transilvan, traversând cele trei etape ale acestei prime operații.

Operația ofensivă a Armatei a 2-a în Transilvania s-a încheiat în a doua decadă a lunii septembrie, când trupele acesteia atinseseră și trecuseră la consolidarea aliniamentului Odorheiul Secuiesc, Paloș, Dăișoara, Ticușu-Nou, Noul Roman, Cârțișoara, Avrig, aceasta întrucât raportul de forțe, la acea dată, se echilibrase substanțial, iar în sectorul armatei, el devenise nefavorabil pentru partea română, prin aducerea de către Puterile Centrale, în această zonă, a Armatei a 9-a germane. Aceasta a impus Armatei a 2-a trecerea la apărare, formă de luptă predominantă pentru perioada septembrie-decembrie 1916.

Comandamentul Armatei a 2-a și forțele din compunere au fost angajate, cu dificultăți enorme, și în fața unui inamic superior numeric și tehnic, cu o experiență de război apreciabilă, să organizeze aliniamentele de apărare din trecătorile Predeal, Bran și Câmpulung, cu grupurile „Predeal” și „Nămăiești”, comandate de generalii Arthur Văitoianu și, apoi, Constantin Costescu, respectiv Traian Găiseanu.

După 43 de zile de lupte aprige în Trecătoarea Predeal și peste 20 în Pasul Bran, Câmpulung, ambele direcții au rămas zăvorâte în calea înaintării inamicului pe direcția generală București. Dar, situația grea creată pe frontul Armatei I a făcut ca, pe 16 noiembrie 1916, inamicul să intre fără luptă și fără glorie în Câmpulung, oraș care fusese evacuat cu o noapte înainte, la ordin, de către forțele Grupului „Nămăiești”.

După încheierea operației de la Argeș, Neajlov, la care Armata a 2-a a participat doar cu Divizia 21 Infanterie, aceasta a primit, începând cu 21 noiembrie, misiunea de a schimba frontul și a ocupa, pe malul stâng al Teleajenului, un aliniament orientat spre vest, acoperind toate comunicațiile, care, de la Munții Carpați și până la Corlătești inclusiv (4 km sud-vest de Ploiești), duc spre răsărit.

Rând pe rând, timp de 40 de zile și pe o distanță de 200 km, până la 1 decembrie 1916, împreună cu forțe din Armata I română, iar de la acea dată singură, având la dreapta și la stânga doar trupe rusești, Armata a 2-a, reorganizată pe Grupurile „*Vrancea-Oituz*” (ulterior „*Mannerheim*”) și „*Râmnic*”, a desfășurat, pe un timp nefavorabil, lupte aprige de apărare, organizând și apărând aliniamentele: Cricov, Prahova, Ialomița; Munții Buzăului, calea ferată Ploiești-Buzău; Valea Slănicului, Racovițeni, malul de nord al Milcovului și stabilizând apărarea în mod definitiv, în prima decadă a lunii ianuarie 1917, pe aliniamentul cuprins între Cașin, la dreapta, și Ivești, la stânga, pe pantele din stânga pârâului Limpejoara.

În perioada de refacere a potențialului militar și moral al forțelor române, din prima jumătate a anului 1917, Armata a 2-a, spre deosebire de celelalte structuri, a fost cea care a realizat, în urma celor stabilite de către Marele Cartier General, într-o manieră proprie, această operație complexă, combinând reorganizarea cu menținerea în dispozitivul de apărare a majorității marilor unități și unităților.

Reorganizarea, desfășurată conform instrucțiunilor din februarie 1917, a ținut cont de experiența negativă a anului 1916, de posibilitățile economice, demografice și financiare ale României din acea perioadă¹. Conform acestor instrucțiuni, „*adevărată unitate de luptă*” a fost apreciată ca fiind divizia, drept urmare, acestei mari unități i s-au asigurat toate mijloacele necesare de a trăi și a lupta autonom². Diviziile au fost grupate în corpuri de armată, apreciate ca fiind structuri de comandament care puteau lua în subordine un număr variabil de divizii, în funcție de misiunile pe care le aveau de executat. Structura ierarhică superioară era armata, numărul acestora fiind redus la 2 (Armata I și Armata a 2-a).

Armata a 2-a a luat în subordine Corpurile 2 și 4 Armată, fiecare dintre acestea având 3 divizii și brigăzi de sprijin de luptă³. Reorganizarea Armatei a 2-a a fost însoțită de o creștere cantitativă și calitativă a dotării cu echipamente militare majore, aduse pe un traseu foarte lung din statele vestice, prin Rusia, deoarece celelalte căi erau blocate. Un aspect important l-a reprezentat instrucția.

¹ Colonel dr. Ion Giurcă, *1917. Reorganizarea armatei române*, Editura Academiei de Înalte Studii Militare, București, 1999, pp. 99-119.

² Petre Otu și colectiv, *Reforma militară și societatea în România (1878-2008)*, Editura Militară, București, 2009, p. 121.

³ *Ibidem*, pp. 122-123.

La toate aceste eforturi, un rol major l-a avut Misiunea Militară Franceză, condusă de generalul Henri Berthelot.

Acțiunile de reorganizare și refacere a capacității de luptă s-au desfășurat pe divizii, fiecare divizie fiind scoasă, timp de o lună, din dispozitivul de luptă, într-un raion stabilit în acest scop. Pentru Corpul 2 Armată, a fost stabilit raionul Orbeni, Drăgușeni, Valea Seacă, iar pentru Corpul 4 Armată a fost ordonat raionul Fundu Răcăciuni, Pârva, Gârleni. În aceste raioane s-au desfășurat acțiuni complexe de completare cu personal, materiale, tehnică, armament, muniții, activități de instruire și de uniformizare etc.⁴

La 30 iunie 1917, când generalul Alexandru Averescu consemna „*Totul gata, cel puțin la mine*”, Armata a 2-a era pregătită, cu potențial substanțial refăcut, gata să fie angajată în marile bătălii ale anului 1917.

Armatei a 2-a avea să-i revină privilegiul să participe la marea ofensivă de la Mărăști, între 9 și 14 iulie, operație care a avut drept rezultat ruperea frontului pe o lățime de 30 km, realizându-se o pătrundere maximă de 28 km într-un ritm mediu de 5 km/24 de ore, apoi la operația de apărare de la Oituz, unde a zăvorât, în urma unor aprige lupte ce au durat 22 de zile, valea Oituzului și înaintarea inamicului spre Onești și Adjud.

În ultima parte a războiului, după retragerea din toamna anului 1917 a trupelor rusești de pe frontul român, Armata a 2-a a ocupat o fâșie de apărare mult mai largă, între Bicaz și Muncel (aproximativ 130 km). La sfârșitul lui ianuarie 1918, generalul Alexandru Averescu a predat comanda Armatei a 2-a generalului de corp de armată Arthur Văitoianu.

Pe 1 mai 1918, ca urmare a Tratatului de Pace de la București, Armata a 2-a a primit ordinul de demobilizare și s-a desființat ca structură.

❖ Etapa a 2-a: 1939-1945 – premergătoare și pe timpul participării la al Doilea Război Mondial

Etapa a 2-a de existență a Armatei a 2-a este perioada premergătoare intrării și cea a participării României în cea de-a doua conflagrație mondială. Astfel, ca urmare a mobilizării decretate de Marele Stat Major Român, la 1 septembrie 1939, „*cu începere de la 12 septembrie a.c., a luat ființă Armata a 2-a, conform ordinului M. St. M. nr. 11251/’39*” – preciza într-un raport comandantul ei, generalul de divizie Nicolae Ciupercă⁵.

În contextul situației geopolitice în care se găsea România în toamna anului 1939, se prevedea o agresiune concentrică împotriva sa. S-au luat, astfel,

⁴ *Ibidem*, p. 116.

⁵ Locotenent-colonel Dimitrie Rusu (coordonator) și colectiv, *Scut pentru țară*, Buzău, 1996, p. 135.

măsurii importante din punct de vedere operativ și pe „Frontul de Sud”, alocat Armatei a 2-a, de unde se estima ca fiind posibil un atac bulgar executat cu forțe de valoare a șapte divizii de infanterie și a unei divizii de cavalerie. De asemenea, creșterea pericolului în Dobrogea a determinat decizia redислоcării comandamentului Corpului 2 Armată de la București la Constanța.

Rapturile teritoriale din vara anului 1940 au impus retragerea structurilor militare spre interior și o schimbare a compunerii grupărilor de forțe de nivel operativ. Astfel, în baza ordinului Marelui Stat Major nr. 6670 din 28 iunie 1940, în compunerea Armatei a 2-a intrau Corpul 2 Armată, Divizia 1 Grăniceri, Diviziile 4, 9 și 10 Infanterie, Brigada a 7-a Cavalerie și Detașamentul „Dunărea”. La 10 septembrie 1940, Armata a 2-a avea o altă compunere: Corpul 2 Armată (Diviziile 3, 4, 11 și 13 Infanterie), cu comandamentul dislocat la București și Corpul 3 Armată (Diviziile 5, 6, 9 și 15 Infanterie), cu comandamentul dislocat la Buzău⁶.

După preluarea puterii, generalul Ion Antonescu a luat măsuri de reformare a organismului militar, care constituia unul dintre obiectivele sale prioritare, scop exprimat în ședința Consiliului de Miniștri din 17 septembrie 1940, astfel: „... armata trebuie redresată și ca disciplină, și ca organizare, și ca suflet în conducerea ei”⁷.

Acest obiectiv a fost rezultatul evoluțiilor politico-militare internaționale defavorabile României, ca urmare a rapturilor teritoriale (nord-estul României, Basarabia, nordul Bucovinei și sudul Dobrogei), echivalente cu o înfrângere militară de proporții. Această situație a modificat substanțial dispunerea marilor unități și unități ale armatei, a diminuat potențialul demografic, militar și economic, a afectat starea morală a militarilor de toate gradele și din toate corpurile, inclusiv a populației civile. Această reorganizare era impusă și de experiența primului an al celui de-al Doilea Război Mondial.

Concepția reorganizării armatei i-a aparținut generalului Ion Antonescu, secondat de un grup de militari, în frunte cu șefii Marelui Stat Major din acea perioadă (Alexandru Ioanițiu, Iosif Iacobici, Ilie Șteflea) și ministrul Apărării, generalul Constantin Pantazi, fiind concretizată în formula „o armată mică, dar puternică”, având o încadrare, instrucție și disciplină care să corespundă imperativelor momentului.

Restructurarea de comandamente a vizat și comandamentul Armatei a 2-a, dispus în zona de sud a țării, care a fost desființat la 25 septembrie 1940,

⁶ *Ibidem*, p. 136.

⁷ Mihai Pelin, *Mareșalul Ion Antonescu. Epistolarul Infernului*, Editura Viitorul Românesc, București, 1993, p. 101.

atribuțiile acestuia fiind preluate de Marele Stat Major (care își subordona nemijlocit Corpul 2 Armată) și Comandamentul Armatei a 4-a (care își subordona Corpul 3 Armată). Dintre marile unități tactice, tip divizie, aflate în compunerea Armatei a 2-a în anul 1940, care și ulterior anului 1960 se vor afla în compunerea sa, un traseu glorios în al Doilea Război Mondial îl vor avea Diviziile 9 și 10 Infanterie, din cele 19 divizii de infanterie active românești la intrarea României în război. Acestea erau organizate după modelul german, pe 3 regimente de infanterie, 2 regimente de artilerie, un grup de cercetare motorizat parțial, un batalion de pionieri și o companie antitanc. Dacă regimentele de infanterie aveau o organizare și dotare modernă, în opinia noastră comparabilă cu a structurilor similare germane, nu același lucru se poate spune și despre regimentele de artilerie, care aveau doar jumătate din puterea de foc a structurilor similare germane, dar asemănătoare structurilor sovietice. Un punct slab al diviziilor românești era mobilitatea scăzută, ca urmare a faptului că majoritatea mijloacelor de transport erau hipotractate⁸.

Divizia 9 Infanterie avea în compunere Regimentul 34 Infanterie „*Constanța*”, Regimentul 36 Infanterie „*Vasile Lupu*”, Regimentul 40 Infanterie „*Călugăreni*”, Regimentul 13 și Regimentul 18 Artilerie.

Divizia 10 Infanterie avea în compunerea Regimentul V „*Ialomița*” nr. 23, Regimentul 33 Dorobanți „*Tulcea*”, Regimentul 38 Infanterie „*Neagoe Basarab*”, Regimentul 3 Artilerie „*Franța*” și Regimentul 20 Artilerie.

Divizia 9 Infanterie a primit botezul focului, executând misiuni de pază și apărare, în a doua jumătate a anului 1941, între Prut și Nistru, iar începând cu anul 1942, și la est de acest fluviu. Din septembrie 1942, Divizia 9 Infanterie, în compunerea Armatei a 3-a, comandată de generalul Petre Dumitrescu, a desfășurat activități defensive pe fluviul Don, în ceea ce se numea „*Apărarea Donului*”. După declanșarea contraofensivei sovietice de la Stalingrad, o parte din unitățile Diviziei 9 Infanterie au intrat în compunerea „*Grupului Hollidt*”, iar o altă parte în compunerea Corpului 1 Armată (care a fost încercuit la 21 decembrie 1942 și a suferit pierderi grele).

Ca urmare a dezastrului trăit la Stalingrad de forțele române, Marele Stat Major a ordonat, la 19 ianuarie 1943, ca efectivele aflate în regiunea Donului să fie retrase în țară pentru refacere. Divizia 9 Infanterie a parcurs distanța de aproximativ 500 km dintre Don și Nistru numai pe jos, în condiții meteo extrem de vitrege (viscol, ninsoare și ger năprasnic), în 25 de zile. Până la 23 august 1944, a fost dislocată pentru refacere în Dobrogea, la acea dată având un efectiv de 19 622 de militari⁹.

⁸ *Ibidem*.

⁹ *Ibidem*, p. 193.

În primele zile după actul de la 23 august 1944, Divizia 9 Infanterie a desfășurat acțiuni militare împotriva trupelor germane aflate în Dobrogea, capturând un număr mare de prizonieri (peste 6 000) și mari cantități de echipamente militare și muniții. Un detașament din cadrul diviziei a fost trimis la București pentru întărirea dispozitivului de apărare a Capitalei.

Din 27 august 1944, trupele Diviziei 9 Infanterie au început deplasarea către Transilvania, intrând în compunerea Corpului Motomecanizat al Armatei a 4-a. Au desfășurat acțiuni, inițial defensive, pe râul Târnava Mică, ulterior, acțiuni cu caracter ofensiv, de forțare a Mureșului în zona Sângeorgiu, pe malul de nord al Mureșului, până pe 28 septembrie 1944, și de eliberare a întregului teritoriu ocupat de inamic până la Carei, până pe 25 octombrie 1944. Până la sfârșitul anului 1944, au desfășurat acțiuni militare pe teritoriul Ungariei, în condiții ostile de climă și relief. În primele zile ale lunii ianuarie 1945, unitățile Diviziei 9 Infanterie au pătruns în Cehoslovacia, remarcându-se în bătăliile de importanță operativă de la *Roznava* și *Banska-Bystrica*, *Kruninica* și în Carpații Albi. Acțiunile militare din Cehoslovacia au fost încheiate pe 12 mai 1945, prin cucerirea postului de radio „*Donau*”¹⁰. Înapoierea în țară a efectivelor diviziei din Cehoslovacia s-a efectuat pe calea ferată, iar dislocarea acestora s-a făcut în Dobrogea.

Fapte glorioase și numeroase jertfe a realizat și Divizia 10 Infanterie, începând cu luna iulie 1941. Aflată în compunerea Corpului 2 Armată, a desfășurat inițial misiuni de apărare a litoralului și a Deltei Dunării, iar începând cu luna iulie, a trecut la executarea acțiunilor cu caracter ofensiv în sudul Basarabiei, curățind zona din spatele frontului de resturile marilor unități militare rusești. Din 2 august 1941, a trecut la ofensivă, pe litoralul de nord al Mării Negre, pe direcția Odessa. Primele elemente de dispozitiv au intrat în Odessa la mijlocul lunii octombrie 1941.

Comandamentul Diviziei 10 Infanterie s-a dispus în fostul sediu al NKVD din Odessa, care a fost aruncat în aer de partizani, pe 19 octombrie 1941, în urma acestei acțiuni pierzându-și viața 76 de militari de toate gradele, inclusiv comandantul diviziei, generalul Ion Glogojeanu. Până la sfârșitul anului 1941, această mare unitate a asigurat paza litoralului de nord al Mării Negre și a Odesei, cu forțe de valoarea a două grupuri tactice.

Începând cu 1 ianuarie 1942, Divizia 10 Infanterie a intrat în compunerea Armatei 11 Germane, a trecut Niprul și a asigurat securitatea acțiunilor desfășurate în trecătorile Perekop și Genisensk. Începând cu 17 mai 1942, a trecut la apărare la nord-est de Feodosia, iar cu o parte din forțe a desfășurat acțiuni de cucerire a Peninsulei Kuban.

¹⁰ Locotenent-colonel Dimitrie Rusu și colectiv, *op. cit.*, pp. 137-138.

La 26 septembrie 1942, forțele diviziei au trecut prin Strâmtoarea Kerçi în Peninsula Toman și au desfășurat acțiuni împotriva partizanilor. Din iunie 1943, divizia a intrat în componerea Corpului 44 german, desfășurând acțiuni defensive în capul de pod Kuban. De la 18 septembrie 1943, s-a subordonat Armatei a 17-a Germană și a desfășurat acțiuni militare cu caracter defensiv în Crimeea. Aflată într-un sector de litoral foarte periculos, atacată de forțe rusești mult superioare, sprijinite intens cu foc de artilerie de pe nave, a suferit pierderi importante. Din forțele rămase (64 de ofițeri, 59 de subofițeri și 1 772 trupă) a constituit detașamentul „*Colonel Radu Ardeleanu*”, care a intrat în componerea Diviziei 2 Munte română. Dintre aceștia, în țară au ajuns doar 516, în urma Operației „60 000”, așa cum a fost denumirea de cod a operației de evacuare a trupelor românești din Crimeea¹¹.

Detașamentul „*Colonel Radu Ardeleanu*” va fi ultima unitate românească evacuată. În ziua de 8 mai, primul eșalon al detașamentului, compus din 386 de militari, a scapat de bombardamentul rusesc și a ajuns la Constanța, însă al doilea eșalon, îmbarcat pe nava „*Totila*”, a avut un destin dramatic. Din efectivul de 600 de militari, îmbarcați pe acest vas, în frunte cu colonelul Radu Ardeleanu, se vor salva doar 130, deoarece nava a fost scufundată, iar supraviețuitorii din valuri au fost mitraliați de aviația rusă, care n-a încetat acțiunile decât atunci când a apreciat că nu mai sunt supraviețuitori¹².

În lunile mai-august 1944, Divizia 10 Infanterie a desfășurat acțiuni de refacere în nordul Dobrogei, în raionul Tulcea, Isaccea, Măcin, Babadag. Sfârșitul lunii august 1944 a găsit trupele diviziei în luptă cu forțele germane în zona Sloboziei. La 8 septembrie 1944, a trecut la apărarea zonei petroliere Valea Prahovei, fiind în componerea Corpului 5 Teritorial. Ulterior, a trecut la instruirea recruților și în subordinea Corpului 7 Armată, în componerea căruia va participa la Operația „*Budapesta*”.

La începutul anului 1945, s-au produs schimbări în ceea ce privește subordonarea, astfel că Divizia 10 Infanterie a intrat în componerea Corpului 4 Armată, până la sfârșitul războiului. Începând cu 23 ianuarie 1945, a desfășurat acțiuni ofensive în Cehoslovacia, în masivul Javorina. Ziua de 9 mai 1945 a găsit trupele diviziei pe râul Morava. *Se încheia Campania din Vest*. Urma întoarcerea în țară. Granița de vest a României a fost trecută pe 18 iulie, iar pe 10 august, Divizia 10 Infanterie a participat la parada militară organizată la Cluj.

La 19 august 1945, prin ordinul Marelui Stat Major nr. 772/82, Divizia 10 Infanterie a fost desființată¹³. Se încheia o pagină glorioasă din istoria acestei mari unități

¹¹ *Ibidem*, pp. 141-142.

¹² *Ibidem*, p. 144.

¹³ *Ibidem*, pp. 145-146.

tactice. Pentru organismul militar românesc a început o nouă etapă, cu efecte devastatoare asupra acestuia.

❖ Etapa a 3-a: 1945-1960 – sovietizarea armatei

În această etapă, Armata României a fost supusă unui amplu proces de restructurare, ale cărui coordonate au fost impuse din exterior și care, în fond, a avut efectul unei destructurări cantitative și, mai ales, calitative. Reforma aplicată organismului militar, începând cu sfârșitul anului 1944, a vizat latura cantitativă a resursei umane. S-au redus efectivele structurilor militare care au participat pe front, fiind menținute doar două comandamente de corp de armată și trei comandamente de divizii. Au fost desființate șapte comandamente de mari unități, 12 divizii, 23 de batalioane, 12 divizioane independente și 10 centre de instruire pentru subofițeri¹⁴. Acest proces s-a desfășurat în condițiile în care un număr însemnat de mari unități sovietice staționau în România. După 20 septembrie 1944, efectivele armatei române au fost reduse la 120 000 de oameni. Acestui proces i-au fost supuse, în 1945, și cele două mari unități (Diviziile 9 și 10 Infanterie), care, în anul 1940, au fost în compunerea Armatei a 2-a, iar în al Doilea Război Mondial au luptat atât pe Frontul de Est, cât și pe Frontul de Vest, având diferite subordonări.

Prin Legea nr. 206 din 1947, structura tradițională a armatei române a fost înlocuită, după modelul sovietic, cu o structură pe 4 Regiuni Militare (Regiunea Militară nr. 1 la Timișoara, Regiunea Militară nr. 2 la București, Regiunea Militară nr. 3 la Cluj și Regiunea Militară nr. 4 la Iași). Aceste structuri au înlocuit comandamentele de armată și aveau atât atribuții operative, cât și administrative (mobilizare, logistică, jurisdicție etc.) asupra marilor unități și unități din subordine.

Comandamentul Regiunii 2 Militare, care va sta la baza reînființării comandamentului Armatei a 2-a, s-a format prin contopirea comandamentelor Corpurilor 2 Armată și 2 Teritorial.

Prin ordinul ministrului Apărării Naționale nr. 41800 din 10 august 1947, în structura Regiunii 2 Militare intrau următoarele structuri: Divizia Blindată „Tudor Vladimirescu”; Divizia de Gardă Regală; Brigada de Artilerie Antitanc; Brigada Mixtă de Artilerie; Regimentul 2 Artilerie Grea; Regimentul 4 Roșiori; Regimentul 2 Pionieri Gardă; Regimentele 1 și 2 Transmisiuni; Regimentul 2 Căi Ferate; Batalionul de Pontonieri Fluvii. Comandant al Regiunii 2 Militare a fost numit generalul de corp de armată Grigore Nicolau, iar șef de stat major generalul de brigadă Mihai Vasiliu.

¹⁴ Petre Otu, *op. cit.*, pp. 249-257.

Marile unități din compunerea Regiunii 2 Militare au fost supuse unor reorganizări succesive. Astfel, în compunerea acesteia, prin ordinul Statului Major General nr. 45693 din 11 mai 1949, la Craiova s-a reînființat Divizia 10 Infanterie, iar în august 1957, Divizia 49 Mecanizată a revenit la numerația sa tradițională – Divizia 9 Mecanizată.

În 1960, la doi ani de la retragerea trupelor sovietice din țară, organizarea pe regiuni militare, improprie, străină tradițiilor organismului militar românesc, a fost înlocuită cu cea tradițională, pe armate¹⁵. Începea o nouă etapă în istoria Armatei a 2-a.

❖ Etapa a 4-a: 1960-începutul anului 1990 – reorganizarea și funcționarea pe noi baze

O schimbare semnificativă, cu impact pozitiv în evoluția organismului militar românesc, a avut loc în 1960. Prin Directiva Ministerului Apărării Naționale nr. C.L. 0066 din 23 februarie, s-a restructurat organismul militar românesc, în sensul desființării celor 4 regiuni militare și înființării comandamentelor de armată, comandamentul Armatei a 2-a la București și comandamentul Armatei a 4-a la Cluj-Napoca.

Pe data de 1 mai 1960, Regiunea a 2-a Militară s-a desființat și, la aceeași dată, s-a înființat Armata a 2-a. Comandamentul Armatei a 2-a funcționa în același local în care a funcționat și comandamentul Regiunii 2 Militare. Comandant al armatei a fost numit generalul-locotenent Stan Marcu, iar șef de stat major a fost numit generalul-maior Ion Jelev¹⁶. Zona de responsabilitate a Armatei a 2-a era delimitată, la nord și vest, de Carpații Meridionali și Orientali, la sud, de fluviul Dunărea și de granița cu Bulgaria, în Dobrogea, la est de Marea Neagră, Brațul Chilia în nordul Dobrogei și de râul Prut. În responsabilitatea acestei mari unități operative erau incluse Zonele de Operații de Sud, de Sud-Est și de Est. În subordinea acestui comandament intrau toate marile unități și unități, inclusiv formațiunile logistice din trupele de uscat dislocate în aria de responsabilitate. Începând cu 1964, odată cu reînființarea trupelor de vânători de munte, în compunerea armatei a intrat și o asemenea brigadă.

Începând cu anul 1980, odată cu reorganizarea trupelor de uscat pe patru armate, comandamentul Armatei a 2-a s-a mutat la Buzău. În compunerea acesteia se aflau trei mari unități mecanizate, tip divizie, cu comandamentele dislocate la Iași, Brăila și Constanța, mari unități de tip brigadă și unități de tip regiment

¹⁵ Constantin Olteanu, *Evoluția structurilor ostășești la români*, Editura Militară, București, p. 235; Petre Otu și colectiv, *op. cit.*, p. 256; Dimitrie Rusu și colectiv, *op. cit.*, p. 149.

¹⁶ Dimitrie Rusu și colectiv, *op. cit.*, pp. 149-150.

și batalion de arme. În aria sa de responsabilitate intrau județele Zonei de Operații de Est, ale Zonei de Operații de Sud-Est și cele în care erau dispuse unitățile brigăzii de vânători de munte.

Istoria comandamentului Armatei a 2-a (și a structurilor care îi vor păstra și continua tradițiile) în garnizoana Buzău a început la 8 aprilie 1980, când un detașament precursor, având în componere 64 de ofițeri, condus de generalul-maior Grigore Drăghici, a început luarea în primire a pavilioanelor din cazarma unității de geodezie și topografie. Aici va funcționa temporar comandamentul Armatei a 2-a.

În data de 16 aprilie 1980, ministrul Apărării Naționale, generalul-maior Constantin Olteanu, i-a instalat în funcția de comandant al Armatei a 2-a pe generalul-maior Ion Dîndăreanu și pe generalul-maior Grigore Drăghici în funcția de șef de stat major. A urmat un amplu proces de selecție și încadrare a funcțiilor comandamentului, conform prevederilor statului de organizare, ajungându-se ca, în scurt timp, nivelul de încadrare cu personal să fie de aproape 90%.

În prima decadă a anului 1983, comandamentul Armatei a 2-a s-a mutat din cazarma unității de topogeodezie, unde a funcționat temporar, în noul sediu, construit pe strada Stadionului, nr. 1. Sediul era într-o construcție nouă și modernă, cea mai frumoasă și impunătoare din municipiul Buzău la acel moment.

Un accent deosebit s-a acordat activităților de instruire, dar și celor din economia națională. Efectivele participante variaau de la an la an, între 3 700 și 7 000 de militari fiind angajați la realizarea Canalului Dunăre-Marea Neagră, la termocentrale, irigații, împăduriri, platforme industriale, platforme petroliere etc. O pondere mare o avea participarea la lucrările în agricultură pe timpul campaniilor de vară și de toamnă. Anual, erau implicați peste 14 500 de militari și 700 de mijloace auto, realizându-se economii la bugetul Ministerului Apărării Naționale. De asemenea, Armata a 2-a dispunea de numeroase gospodării agrozootehnice (GAZ), avea în administrare și lucru o suprafață de 5 586 ha teren agricol și dispunea de o dotare tehnică în valoare de peste 30 de milioane de lei. Producția realizată asigura o mare parte din consumul de alimente al trupelor.

Comandamentul Armatei a 2-a, în toată perioada existenței sale, a fost implicat în planificarea, organizarea, conducerea și desfășurarea a numeroase exerciții și aplicații tactice, convocări și alte activități de instruire de comandament, în care erau implicate structurile proprii pe teritoriul național, în diferite aranjamente de participare sau în cadrul Tratatului de la Varșovia.

Pe timpul desfășurării acestora au fost abordate problematici și scenarii diferite, probabil a fi aplicate în zonele de operații pe care le-a avut în responsabilitate.

Ministerul Apărării Naționale a desfășurat acțiuni și în cadrul obligațiilor asumate prin Tratatul de la Varșovia. În martie 1981, aprilie 1983, ianuarie 1984, aprilie 1985, 1987 și 1988, Comandamentul Armatei a 2-a a participat cu întregul personal la aplicațiile comune de comandament și stat major de front pe hartă, în garnizoanele Constanța, Neptun sau Mangalia („*CALATIS '83*”, „*TOMIS '85*”, „*OLIMP '87*”) și cu trupe operative în septembrie-octombrie 1982, mai 1986 și mai-iunie 1988, în aceleași garnizoane. Cu grupe operative, comandamentul a participat și la aplicații comune, în baza responsabilităților asumate prin tratat, în Bulgaria („*Scut '82*” și „*Balkan '86*”) ¹⁷.

Activitățile educative și cetățenești au avut un rol semnificativ. Se organizau competiții sportive, la toate eșaloanele, sub egida „*DACIADA*”, competiții literar-artistice sub egida „*Cântarea României*”, concursuri de istorie care precedau zilele cu semnificație importantă în istoria României (1 Mai, 9 Mai, 23 August, 25 Octombrie, 1 Decembrie). Se organizau, de asemenea, olimpiade pe arme, pe categorii de personal, cu rol de a crea emulație în rândul militarilor, în perfecționarea și ridicarea nivelului individual de cunoștințe.

Finalul anului 1989 are semnificația de sfârșit al unei epoci istorice și începutul alteia. Evenimentele din 22 decembrie 1989 și cele ulterioare vor marca profund toate domeniile societății românești, inclusiv cel militar. La aceste evenimente, generatoare de schimbări istorice, un rol major l-a avut și Armata a 2-a. Prin rolul, locul și acțiunile desfășurate de către aceasta în decembrie 1989 s-a demonstrat, încă o dată, că instituția militară a rămas credincioasă poporului și năzuințelor sale de libertate.

În semn de prețuire și recunoștință pentru jertfa militarilor Armatei a 2-a, în comandamentul acesteia, al marilor unități și unități din subordine au fost înălțate monumente, troițe, plăci comemorative și alte însemne de recunoștință. Anual, pe 22 decembrie, de Ziua Eroilor sau în alte zile cu semnificație majoră istorică, în acele locuri se depun coroane și jerbe de flori.

❖ **Etapa a 5-a: 1990-2000 – decomunizarea armatei și reorganizarea acesteia**

Din anul 1990, a început un proces de reorganizare și transformare a organismului militar, al cărui obiectiv general l-a constituit realizarea unei structuri moderne, complet profesionalizate, cu un grad sporit de mobilitate, eficientă, flexibilă, dislocabilă, sustenabilă, capabilă a fi angajată într-un spectru larg de misiuni, atât pe teritoriul național, cât și în afara acestuia ¹⁸.

¹⁷ Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 24, nr. crt. 1, dosar 0871, fila 97 și nr. crt. 2, dosar 0892, filele 1-3; Dimitrie Rusu și colectiv, *op. cit.*, p. 151.

¹⁸ Petre Otu, *op. cit.*, p. 325.

Obiectivul general al procesului de reformă al Armatei a 2-a a inclus atingerea unor obiective specifice, precum: remodelarea structurilor de comandă-control și a structurii de forțe; optimizarea procesului de evaluare sistematică și structurală și conexarea eficientă la procesul general al transformării organismului militar; realizarea sistemelor de comandă-control, comunicații, computere, informații, supraveghere și recunoaștere; modernizarea managementului resurselor umane; modernizarea echipamentelor militare și perfecționarea sistemului de instruire.

Anul 1990 a debutat cu schimbări la nivelul conducerii Armatei a 2-a. În această etapă, au avut o serie de resubordonări și înființări de structuri militare. Începând cu 2 aprilie 1990, Divizia 9 Mecanizată a ieșit din compunerea Armatei a 2-a și a intrat în organica Armatei 1, iar Brigada 2 Vânători de Munte a ieșit din compunerea Armatei 1 și a intrat în cea a Armatei a 2-a. Se observă că din responsabilitatea Armatei a 2-a a ieșit zona de operații de sud-est și au intrat județele Brașov, Covasna și Harghita. În noiembrie 1991, s-a înființat, în compunerea Armatei a 2-a, Brigada 61 Vânători de Munte, cu sediul comandamentului în garnizoana Miercurea-Ciuc.

Conform Ordinului General (OG) nr. 2 din 26 ianuarie 1995 al ministrului Apărării Naționale privind finalizarea constituirii comandamentelor Corpurilor de Armată și intrarea în vigoare a statelor de organizare cu compunerea la pace, dislocarea și eșalonarea înființării marilor unități și formațiuni din compunerea acestora, cele două divizii din subordinea Armatei a 2-a au fost transformate în Corpurile 8 și 10 Armată, cu sediile comandamentelor în Brăila și, respectiv, Iași. Conform acestui ordin, regimentele s-au transformat în brigăzi, iar în subordinea nemijlocită a comandamentului armatei au intrat două mari unități de artilerie, o unitate de pontonieri și una de protecție N.B.C. (nuclear, biologică, chimică).

La 5 aprilie 1995, când s-au împlinit 15 ani de la redislocarea Comandamentului Armatei a 2-a la Buzău, bulevardul pe care este situată clădirea acestui comandament a fost denumit „Mareșal Alexandru Averescu”. Atunci a fost dezvelită și o placă de marmură, pe care sunt înscrși comandanții Armatei a 2-a, de la înființarea acesteia, în 1916, până în 1995.

În această perioadă, o atenție deosebită a fost acordată de către toți comandanții armatei instruirii trupelor și asigurării unui nivel ridicat al capacității operative a comandamentului, precum și a tuturor structurilor militare din subordine. S-au desfășurat aplicații operativ-tactice planificate, organizate și conduse de comandamentul armatei sau de eșaloanele superioare, convocări de pregătire de comandament și stat major în care s-au dezbătut și s-au aplicat principiile luptei moderne și învățămintele și concluziile reieșite din ultimele conflicte militare, inclusiv din evenimentele din decembrie 1989.

Tot în această etapă, structuri din Armata a 2-a au desfășurat acțiuni la exerciții internaționale care s-au înscris în demersurile Armatei României de adaptare la structura și modul de acțiune al armatelor statelor membre ale NATO.

❖ Etapa a 6-a: 2000-2010 – funcționarea ca structură de comandă-control întrunită de nivel operativ

Transformările profunde ale mediului de securitate internațional, în special la început de mileniu III, au generat noi abordări ale conceptelor de securitate, care au devenit complexe și dinamice. Aceste imperative au impus continuarea procesului amplu de transformare. Comandamentul Armatei a 2-a a funcționat în structura tip „armată” până la 10 august 2000, când s-a transformat în comandament tip „corp de armată” și, începând cu 1 ianuarie 2003, această structură a devenit Comandamentul 2 Operațional Întrunit „Mareșal Alexandru Averescu”, căruia, prin Dispoziția șefului Statului Major General nr. SMG-61 din 14 noiembrie 2002, i s-a transferat responsabilitatea gestionării participării structurilor Armatei României la operații în sprijinul păcii și structuri multinaționale și în cadrul inițiativelor de cooperare multinațională, precum și la misiuni ONU și OSCE. Astfel, acest comandament exercita comanda operațională/OPCOM a structurilor, încredințată de către o autoritate politică sau militară superioară (Statul Major General), care exercita comanda deplină a acestora¹⁹.

Exemplificând, Comandamentul Operațional Întrunit „Mareșal Alexandru Averescu” a contribuit, după 2002, la participarea Armatei României cu forțe, la operații în sprijinul păcii și combaterea terorismului sub comandă NATO și UE (în Kosovo, Bosnia și Herțegovina, Irak, Afganistan) și sub mandat ONU, cu observatori militari și monitori (în Congo, Kosovo, Etiopia, Eritreia, Côte d’Ivoire, Afganistan, Georgia, Sudan și Nepal).

Preluarea comenzii și a controlului operațional de către Comandamentul 2 Operațional Întrunit asupra contingentelor naționale care urmau să participe la operații în sprijinul păcii se executa după parcurgerea etapelor de selecție, încadrare, dotare, instruire și evaluare a nivelului de instruire atins, acțiuni care se aflau în responsabilitatea categoriilor de forțe ale armatei (CFA) sau a altor comandamente²⁰.

Comandamentul 2 Operațional Întrunit avea atribuții și în situații de criză și la război, privind conducerea militară la nivel operativ. Astfel, conducerea

¹⁹ Cf. Visarion Neagoe și colectiv, *Armata României în misiuni internaționale (1991-2010)*, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, București, 2010, pp. 45-46.

²⁰ Cf. Cornel Paraniac, *Responsabilitățile Comandamentului 2 Operațional Întrunit în gestionarea participării Armatei României la operații în sprijinul păcii*, în revista *Gândirea militară românească*, nr. 4/2009, p. 61.

operațiilor întrunite pe teritoriul național se exercita de către acesta, din momentul declanșării crizei sau stării de război până la preluarea acesteia de către Comandamentul Întrunit al Forței stabilit de către Comandamentul Aliat pentru Operații – ACO al NATO. Comandamentul Operațional Întrunit era o structură modulară, integrată, subordonată șefului Statului Major General²¹. Pe timp de pace, acesta era încadrat numai cu un nucleu funcțional, capabil să asigure participarea la evaluarea forțelor destinate pentru operații internaționale, coordonarea participării acestor forțe la misiuni în afara teritoriului statului român, precum și conducerea exercițiilor naționale și multinaționale întrunite, exerciții multinaționale de tip „*joint*” desfășurate în România, Bulgaria și Serbia și exerciții de evaluare a structurilor naționale destinate NATO („*ROMEX '05*”, „*DEMEX '05*”, „*MILREX '07*”, „*ROUEX '09*”). Aceste exerciții au avut un rol important în procesul de transformare a Armatei României, contribuind la ridicarea gradului de interoperabilitate cu structurile Alianței. Astfel, a fost implementat *Ghidul de planificare a exercițiilor*, iar în ceea ce privește planificarea operațională, a fost implementat *Ghidul planificării operaționale*. Totodată, aceste exerciții au condus la eficientizarea identificării cerințelor operaționale pentru instruire și înzestrare.

În situații de criză și la război, comandamentul se completa cu personal activ din structurile centrale și categoriile de forțe armate, subordona comandamentele operaționale ale categoriilor de forțe armate, precum și unele mari unități și unități din structura de forțe a Armatei României și exercita comanda sau controlul operațional (OPCOM/OPCON) asupra acestora, în scopul îndeplinirii misiunilor încredințate²². În contextul apărării colective, după preluarea conducerii de către Comandamentul Întrunit al Forței stabilit de autoritățile de comandă ale NATO, Comandamentul Operațional Întrunit putea trece în rezerva strategică sau putea fi destinat, prin ordinul șefului Statului Major General, să conducă unele acțiuni militare întrunite, de o amploare mai mică, pe o direcție sau într-o zonă de operații secundară²³.

Pe 18 august 2006, președintele României a decorat Drapelul de Luptă al Comandamentului Operațional Întrunit cu Ordinul Național „*Pentru Merit*”, în grad de *Cavaler* (cu însemne pentru militari). De asemenea, pe 29 iulie 2009, cu ocazia ceremoniei de încheiere a misiunii Armatei României în Irak,

²¹ Cf. *Concepția privind conducerea, comanda și controlul în Armata României*, Statul Major General, 2007, p. 120.

²² Cf. Vasile Hermeneanu, *Conducerea operațională la nivel strategic, operațional și tactic*, în revista *Gândirea militară românească*, nr. 4/2008, pp. 51-52.

²³ *Ibidem*, p. 54.

Drapelul de luptă a fost din nou decorat de către președintele României, Traian Băsescu, cu Ordinul „*Virtutea Militară*” în grad de *Cavaler*, cu însemne de război. Era o recunoaștere a rolului și locului Comandamentului Operațional Întrunit în cadrul structurii de forțe a Armatei României, precum și un semn de recunoștință pentru sacrificiile și competența cadrelor militare din organica sa. Merită menționat faptul că garda de onoare a drapelului de luptă al Comandamentului Operațional Întrunit a deschis defilarea pe sub Arcul de Triumf din București, la ceremonia din 29 iulie 2009, fiind urmată de drapelele de luptă și detașamentele batalioanelor de infanterie și detașamentelor de geniu, medicină militară, protecție nucleară, bacteriologică și chimică, poliție militară, informații și securitate ONU.

În opinia specialiștilor militari români, Comandamentul Operațional Întrunit a fost gândit ca o structură de comandă-control a unei grupări de forțe întrunite de valoare operativă care putea fi întrebuințată în situații precum dislocarea într-o anumită zonă de operații pentru descurajarea unei agresiuni, ca forță de sine stătătoare pentru desfășurarea operațiilor militare întrunite pe teritoriul României în cadrul apărării naționale, ca forță de intrare inițială în zona/teatrul de operații de pe teritoriul național până la sosirea forțelor NATO destinate operațiilor militare în cadrul apărării colective, alocarea unor structuri din cadrul acestuia pentru operații conform articol 5 sau non-articol 5 sub comanda unor structuri de comandă-control NATO sau UE, pe teritoriul național sau în afara acestuia. În concluzie, rolul grupării de forțe întrunite era acela al unei capabilități, cu componente terestră, aeriană și navală, precum și de operații speciale, sub o comandă unică – Comandamentul Operațional Întrunit, care să fie în măsură să desfășoare operații oriunde o cerea decidentul militar. De altfel, în configurarea zonelor de interes major pentru NATO, României i s-a recunoscut valoarea geostrategică, fiindu-i atribuit un rol important pentru deceniile următoare, dislocarea pe teritoriul național a unor elemente ale scutului antirachetă fiind unul dintre exemple.

Efortul personalului Comandamentului Operațional Întrunit nu s-a limitat la conducerea acțiunilor în teatrele de operații, acesta a fost și un motor al schimbării, prin viziunea și contribuția sa teoretică la dezvoltarea multor concepte specifice comenzii-controlului structurilor militare și desfășurării operațiilor întrunite. Au fost elaborate doctrine, manuale, instrucțiuni, ordine, cu scopul de a realiza interoperabilitatea cu structurile similare ale NATO, precum și eficientizarea operaționalizării structurilor românești destinate să execute misiuni în afara teritoriului național²⁴.

²⁴ Cf. Visarion Neagoe și colectiv, *op. cit.*, pp. 53-54.

Concluziile și analizele acestei structuri de comandă au fundamentat revizuirea procesului de selecție, de instruire, de operare și de raportare a forțelor dislocate, acest lucru contribuind esențial la succesul misiunilor încredințate contingentelor românești.

Participarea la misiunile internaționale a avut implicații și asupra cadrului legislativ cu relevanță în acest domeniu. În acest sens, a fost adoptat un set de acte normative, între care menționăm Hotărârea Guvernului nr. 1035/2003 pentru stabilirea responsabilităților privind coordonarea unitară a deplasării forțelor armate române și străine pe teritoriul României, publicată în *Monitorul oficial al României* nr. 242 din 18 martie 2004.

Subsumat aceluiași obiectiv, a fost adoptată Legea nr. 291/2007 privind intrarea, staționarea, desfășurarea de operațiuni sau tranzitul forțelor armate străine pe teritoriul României, publicată în *Monitorul oficial al României* nr. 758, din 8 noiembrie 2007²⁵.

Inexistența unei concepții unitare suficient cunoscute și acceptate la nivelul tuturor factorilor de decizie militari privind utilitatea, rolul și misiunile Comandamentului Operațional Întrunit a generat decizia de restructurare și transformare a acestuia în comandament al Diviziei 2 Infanterie „Getica”, începând cu anul 2010. Parte din atribuțiile acestui comandament au fost preluate de o altă structură din componența Statului Major General. O parte a specialiștilor militari români apreciază că nu s-au luat în considerare toți factorii atunci când a fost decisă această schimbare de paradigmă. Respectiva apreciere a fost generată de faptul că, nemaexistând o structură de comandă-control la nivel operativ, capabilă să conducă operații întrunite, s-ar fi impus o regândire a concepției de comandă-control a Armatei României. De asemenea, s-a considerat că s-a pierdut o experiență valoroasă a personalului, acesta fiind reîncadrat în alte structuri militare sau părăsind sistemul militar.

❖ Etapa a 7-a: 2010 - prezent – etapa divizie

În baza Ordinului ministrului Apărării Naționale nr. M.S. 45 din 14 aprilie 2010, începând cu data de 15 aprilie 2010, Comandamentul Operațional Întrunit „Mareșal Alexandru Averescu” s-a transformat în Comandamentul Diviziei 2 Infanterie „Getica”, sub comanda generalului de brigadă dr. Visarion Neagoe și în subordinea nemijlocită a Statului Major al Forțelor Terestre. Începând cu aceeași dată, Divizia 2 Infanterie a preluat tradițiile Armatei a 2-a și ale Comandamentului Operațional Întrunit „Mareșal Alexandru Averescu”.

²⁵ Cf. Petre Otu și colectiv, *op. cit.*, p. 355.

Din data de 1 iulie 2010, generalul maior dr. Nicolae N. Roman a preluat comanda Diviziei 2 Infanterie. În această formulă, structura a participat, sub comanda Statului Major General, la exercițiul de nivel strategic „DACIA 10”, precum și la salvarea populației și înlăturarea efectelor inundațiilor catastrofale din zona Moldovei. Ministrul Apărării Naționale a aprobat, pe raportul șefului S.M.G. din 6 septembrie 2010, denumirea onorifică, însemnul heraldic, ecusonul, fanionul, placheta, moneda și steagul de identificare ale Diviziei 2 Infanterie „Getica”. Începând cu 15 ianuarie 2011, comanda Diviziei 2 Infanterie „Getica” i s-a încredințat generalului de brigadă dr. Nicolae-Ionel Ciucă. Astfel, comanda Statului Major General a considerat că, prin încrederea acordată acestuia, alături de echipa de conducere valoroasă și de efectivele de militari profesioniști, Divizia își poate îndeplini cu succes obiectivele încredințate.

În baza ordinului ministrului Apărării Naționale nr. M.P.-1 din 7 ianuarie 2014, generalul-maior dr. Nicolae-Ionel Ciucă a fost numit în funcția de șef al Statului Major al Forțelor Terestre. Începând cu aceeași dată, în baza ordinului ministrului Apărării Naționale nr. M.P. 4 din 7 ianuarie 2014, generalul de brigadă dr. Petrică-Lucian Foca a fost numit comandant al Diviziei 2 Infanterie „Getica”.

În cursul lunii februarie 2012, detașamente de militari și tehnică din cadrul structurilor subordonate Diviziei 2 Infanterie „Getica” au acționat în sprijinul autorităților locale din județele/localitățile afectate, în scopul salvării de vieți omenești, dezăpezirii căilor de comunicație, deblocării și evacuării autovehiculelor înzăpezite.

În perioada 25 ianuarie-3 februarie 2014, detașamente de militari și tehnică din structurile subordonate Diviziei 2 Infanterie „Getica” au acționat, la solicitarea autorităților locale, în scopul salvării de vieți omenești, dezăpezirii căilor de comunicație, deblocării și evacuării autovehiculelor înzăpezite, evacuarea persoanelor cu afecțiuni medicale și aprovizionarea cu alimente. Acțiunile s-au desfășurat în localități de pe raza județelor Buzău, Vrancea, Galați, Brăila, Vaslui și Constanța.

În baza ordinului ministrului Apărării Naționale nr. M.S. 55 din 9 iunie 2015, Comandamentul Diviziei 2 Infanterie „Getica” și-a modificat pachetul de forțe din subordine.

La comanda Armatei a 2-a și a structurilor care i-au continuat tradițiile au fost militari valoroși, de înaltă competență și probitate morală, astfel: mareșal Alexandru Averescu, general Arthur Văitoianu, general Vasile Milea, general Ștefan Gușă, general Eugen Bădălan, general-locotenent Cornel Paraniac, general Teodor Frunzeti, general Ștefan Oprea, general-locotenent Florian Pință, general Dan Ghica-Radu și general Nicolae-Ionel Ciucă.

Comandamentul Armatei a 2-a (și structurile continuatoare ale tradițiilor sale) a constituit un „**centru de excelență profesională**”, un creuzet al ideilor îndrăznețe²⁶, un vârf de lance al Armatei României, un beneficiar al interacțiunii cu structurile internaționale, dar, mai ales, un vector de promovare a ideilor inovatoare în rândul militarilor Armatei României.

BIBLIOGRAFIE

1. Colonel dr. Ion Giurcă, *1917. Reorganizarea armatei române*, Editura Academiei de Înalte Studii Militare, București, 1999.
2. Vasile Hermeneanu, *Conducerea operațională la nivel strategic, operațional și tactic*, în revista *Gândirea militară românească*, nr. 4/2008.
3. Visarion Neagoe și colectiv, *Armata României în misiuni internaționale (1991-2010)*, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, București, 2010.
4. Petre Otu și colectiv, *Reforma militară și societatea în România (1878-2008)*, Editura Militară, București, 2009.
5. Cornel Paraniac, *Responsabilitățile Comandamentului 2 Operațional Întrunit în gestionarea participării Armatei României la operații în sprijinul păcii*, în revista *Gândirea militară românească*, nr. 4/2009.
6. Mihai Pelin, *Mareșalul Ion Antonescu. Epistolarul Infernului*, Editura Viitorul Românesc, București, 1993.
7. Coordonator locotenent-colonel Dimitrie Rusu și colectiv, *Scut pentru țară*, Buzău, 1996.
8. Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 24, nr. crt. 1, dosar 0871, și nr. crt. 2, dosar 0892.
9. Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 5416, nr. crt. 1, dosar 5275.
10. Colectiv, *Reforma militară și societatea în România. 1978-2008*, Editura Militară, București, 2009.
11. Colecția *Registrul istoric*, perioada 1960-2015.
12. ***, *Concepția privind conducerea, comanda și controlul în Armata României*, Statul Major General, 2007.

Resurse web

- http://www.rft.forter.ro/2009_1_t/02-tgl/03.html
- <http://www.presamil.ro/OM/2004/17/pag%2012.html>
- <http://www.lege-online.ro/lr-HOTARARE-318-2000-%2822181%29.html>
- <http://www.presamil.ro/OM/2004/43/pag%2022.html>

²⁶ Cf. Visarion Neagoe și colectiv, *op. cit.*, p. 54.